

Istentisztelet, 2017. 01. 15-én, Kispest Rózsatér, de. 10.00 óra

Hálaadás Dr. Ablonczy Dániel, a Rózsatéri Gyülekezet első lelkipásztora szolgálatáért.

Igehirdető: Ablonczy Zsolt

Ének: 42. Zsoltár 1.v. Mint a szép híves patakra ...

Ének: 265. Dicséret 1-4.v. Hagyjad az Úr Istenre ...

Lekció: 2 Thessz 2, 13-17. „*Elhívott titeket a mi evangéliumunk által*”

Ének: 171. Dicséret; Megáll az Istennek igéje ...

Textus: 2 Thessz 2, 13b. „***Kiválasztott titeket az Isten az üdvösségre, a Lélek szentelésében és az igazság hitében.***”

Kedves Testvérek!

Kispest története mintegy 150 évvel ezelőtt kezdődött, amikor Szentlőrinc-pusztá, Pest város közelében elterülő mocsaras, lápos területét, a kiegyezést követően néhány vállalkozó kedvű ember alkalmasnak találta település létrehozására. A területet megvásárolták, s jó befektetésként alkalmassá kívánták tenni azoknak, akiknek Pest drága, vagy kisvállalkozásaiknak alkalmatlan volt. Ők mindhárman kiváló szakemberek voltak. Herrich Károly közlekedési minisztériumi tanácsos, a Tisza és a Duna szabályozás főmérnöke, mint a lápok és vizek lecsapolásának szakembere, Rósa Lajos ügyvéd, királyi tanácsos, mint a telekvásárlás és eladás jogi bonyolítója, valamint Egert József főmérnök, Pest város képviselő testületének tagja, mint befolyásos üzletember vett részt a település létrehozásában. **A tervezett település keleti és déli része volt Rósa Lajos ügyvédé, ezért az a tér, iskola és utca, amely gyülekezetünk otthonává lett is az ő nevét hordozza,** és nem valamilyen rózsakertről kapta elnevezését.

Édesapánk Ablonczy Dániel, aki Sárospatakon 1943-ban, 28 évesen teológiai magántanár lett, még ebben az évben 1943. július 22-től a Kispesti Református Gyülekezetbe – céllal - kirendelést kap Ravasz László püspöktől. Fél évvel később, 1944. február 1-én, miután megismerkedett a rózsatéri iskolában rendszeresen folyó szolgálatokkal és tapasztalatokat szerzett, felülről való rendelésként, nagy bátorsággal és reménykedő szívvel fogadja el Benkő István esperestől az önálló gyülekezet szervezésére kapott eligazítást és kinevezést. A rózsatéri egyházzrészben, 1945-ben egy körlevél kérdésére az önállóvá válásra a 414 kiküldött íven, 314 igen válasz érkezett az érintett egyháztagoktól. Ez a lelkes, függetlenséget kívánó közösség 1946-ban saját presbitériumot választott, saját lelkészi díjlevelet alkotott, amelyet az egyházmegyei közgyűlés már októberben elfogadott, és amikor én harmadik gyermekként megszülettem (1946. okt. 22.), a különválás megtörtént. Kispest Rózsatér anyaegyházközséggé lett, szabadon választhatott lelkészt. 1947. február 27-én volt az immár megválasztott lelkész, Ablonczy Dániel beiktatása, de még mindig kérdés volt lesz e templom, parókia, mert az iskolában már, abban az időben nem maradhatott a gyülekezet. A mai templom helyén álló sarokházat az Esze Tamás és a Rózsa u sarkán vette meg és rövid idő alatt alakította át templommá a gyülekezet. **1947. Október 26-án volt a búcsú-istentisztelet az iskolában, 31-én, a reformáció ünnepnapján volt Ravasz László püspök igehirdetésével az új templom felszentelése.** 1948-ban átalakultak az állami és egyházi keretek és vezetésük. Dönteni kellett az egész egyház, de a gyülekezetek felelőseinek is. Édesapánk a belmisszió útját választotta, amelynek legnagyobb magyarországi harcosa az a Szabó Aladár volt, aki 1883. húsvét másnapján, amikor még egyetlen templom sem volt Kispesten, tartotta az első református istentiszteletet a Fő u. egyik otthonában. Édesapánk bizonyágtétele szerint (Magasság-Mélység 52-53. oldal) döntése a belmisszió segítségül hívásával kapcsolatban különlegesen hasznos lett a továbbiakban a rózsatéri gyülekezet javára. **A CE Szövetség küldött, és a gyülekezetben otthonra talált munkatársai szolgálatával egészen új, lelki ébredés kezdődött Rózsatéren.** Akik akkor megtértek, halálukig hűségesek maradtak Jézus Krisztushoz. Édesapánk mindig jó kedvvel és mindvégig örvendező hálaadással beszélt a rábízott gyülekezet közösségéről.

A mai ünnepi, hálaadó istentiszteleten a felülről való ige választ ad két fontos kérdésre: Milyen módon történik a kiválasztás, és hogyan történik az elhívás? A kijelentés válasza:

Isten, kezdettől fogva az Ő kiválasztását eleve két meghatározott módon tette, és elhívását küldöttei által meghirdetett evangéliumban adta tudtul övéinek.

Megtudjuk tehát, hogy Isten örök döntése szerint, kezdettől fogva meghatározott az üdvösségbe jutás kizárólagos útja, amely nem történhet másként, mint a Lélek szentelésében és az igazság hitében. A Lélek megszentelő újjászülése által bekerülni az igazságban hívők közösségébe tehát az a cél, amelyet szükséges kitűznie az üdvösséget óhajtó, a szabadítás iránt könyörgő földönfutónak. Talán azt is mondhatnánk, hogy a kiválasztás és elhívás azokra vonatkozik, akik bejutottak ebbe a körbe, s ezáltal lettek az ígéret birtokosai, az elutasítás pedig azokra vonatkozik, akik a Lélek megszentelését és az igazság hitét elkerülték. Ez az ige megengedi, hogy a kettős elrendelést ilyen módon nem személyekben, hanem csoportokban is értelmezzük. Az eklészia (gyülekezet, szentek közössége) **hasonló a Noé bárkájához**, amely kizárólagosan választotta ketté a megmenekülőket és az elpusztulókat. Az 500 éves reformáció egyik döntő kérdéséhez a predestinációhoz jutottunk, amelyről illendő ebből az évfordulóból következően is gondolkodnunk.

A mai vasárnapon tehát a Lélek szentelésében és az igazság hitében **kiválasztottságról** és arról az **elhívásról** szól az igehirdetés, amelyet küldött szolgák által végzett és végez el Urunk.

Azt írja Pál apostol a Thesszalonikaiaknak, hogy **leróni való tartozása** van velük kapcsolatban, s ez a tartozás nem más mint hálaadás az ő kiválasztottságukért. Így tartozik leróni a hálaadását minden megbízott pásztor, amikor azt a csodát szemléli, hogy Jézus Krisztus megszólító, elhívó evangéliumát immár kiválasztottak számára hirdeti. Mert amíg az ő igehirdetése igen kicsiny jelentőségűnek bizonyul, addig a kiválasztás és az elhívás, Isten kegyelmes szeretetében gyökerezve az üdvösség egyedül lényeges tényei. Amikor a misszió munkatársa ezt felfedezi, ámulva borul le a kegyelem királyi trónusa elé, megrendülve abban, hogy részese lett, nyomorult volta ellenére Isten üdvözítő munkájának. Hogyan születnek újjá az igehallgatók, hogyan fogják fel azt az örömhírt, hogy kiválasztottak? A jó magyarázat, az értelmes és jól felépített gondolatsor, vagy a hiteles igehirdető igyekezete is, sok esetben hiábavaló, eredmények nélküli küszködés. **Pál kifejezi az örömét és hálaadását azért, hogy Thesszalonikában lett hívő gyülekezet, s ennek létrejötté az élő Isten választása okán, a Lélek szentelésében és az igazság hitében történt.**

Az a szó amely itt szerepel (ajreó = αἰρεῶ) jelenti a kiválasztást, előnyben részesítést. Mi, emberek akármit választunk, az olyan mindennapi dolog, hogy semmi érzelmet nem fűzünk hozzá. Éppen így adódott, így látszott alkalmasnak, s tesszük a dolgunkat. Talán kicsit sem érezzük, hogy a nem választottnak is esélyt kellett volna adnunk, sőt ha valaki számon kérne, az a döntésbeli szabadságunkat kérdőjelezné meg. Amikor az Úr Isten választásáról esik szó mégis olyan ádázan keressük az igazságot. **Miért éppen azok a kiválasztottak, akik Thesszalonikában hitre jutva gyülekezetté lettek?** Miért nem azok akik távol maradtak? Igazságtalanság? Miért nincsenek itt azok, akik itt lehetnének? Segítséget jelenthet a „Lélek szentelésében” és az „igazság hitében” kifejezések csatolása. Ez az a **két közeg**, amelyben a **kiválasztottságra hívás érvényt szerez** az igehallgatók lelkében. A Lélek szentelésében (En hagiaszmó pneümatos=**εν ἁγιασμῷ πνεύματος**) kifejezés jelzi, hogy most Isten Lelke dolgozik, megszűnik minden más annak a számára, aki ő előtte áll, s a Lélek jelenlétében fogalmazódik át minden, Az igazság hitében (ev pisztei alétheias=**εν πίστει ἀληθείας**) azt jelenti, hogy nincs másképpen üdvösségre való kiválasztás, mint az egyetlen, valóságos Isten Fia általi szabadításban, mert aki nem hisz immár elkárhozott.

Tehetek e valamit a kiválasztásért? Hogyan vehetek részt, jól lehet Isten szabad döntésén múlik kinek-kinek az üdvössége? Bizony tehetetlen vagyok, bár tudhatom, hogy kérni szabad, sőt szükséges, akár zörgetve is, magamért, szeretteimért, bármely emberért. Tudhatom azt is, hogy az

apostolokkal együtt ránk is hagyatott az evangélium hirdetése, ami által a kiválasztottságát felfedezheti az, akire Isten kegyelmesen tekint, azaz az elhívás hirdetői vagyunk, mint az Úr Jézus, akár alkalmatlan eszközei, s mert **tetszett az Úr Istennek, hogy bevonja választottait az elhívó munkájába.**

Azt halljuk az igéből, hogy Jézus Krisztus dicsőségének megszerzésére irányul az elhívás átadása. Itt van még egy fontos dolog, amit szeretnék elmondani, ez pedig a **megszerzés** (peripoiésis=**περιποίησις**). Ez a szó azt a folyamatot jelzi, ahogyan valaki birtokába jut valaminek. Történetesen ennek az útnak a felfedezése, megismerése, és az azon való előrejutás egészen a célba beérkezésig a megszerzés. Ezt a folyamatot úgy fogalmazza az ige: **Krisztus dicsőségének elvétele** (megszerzése). Nem magától értendő tehát, hogy Krisztussal együtt minden az enyém, hanem azt folyamatosan tehetem a magamévá. Józsueának az ígéret földjére való belépéskor azt mondta az Úr: „Minden helyet, amelyet a talpatok érint, nektek adtam” (Józs 1,3) A hitben való élet olyan életforma, amelyben fokról fokra lesz a hitre jutott Isten gyermekévé. Birtokba kerülnek, mégpedig Krisztus dicsőségének a birtokába. Ennek minden része tiszta, szent, igaz, erős, lélekemelő. Még azok a részek is amelyek kívülről nem látszanak annak, belülről átélve dicsőségesek. „Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek” (Jn 1, 12) **A kiválasztás és az elhívás erről szól. Istentől kapom, személyes kiválasztásban és elhívásban, amiért semmit se tehetek, tehát kegyelemből, ám a befogadásban lehetek kereső, körültekintő, igyekező és állhatatos.** Az állhatatosságra, megerősítetten is kitér Pál apostol, mert a gonosz a téves tanítások felhőnyi sokasága által kívánja a megszerzett hitet, állásokat megrendíteni.

Az, hogy a második világháború után Jézus Krisztus evangéliuma által Isten kezdettől fogva kiválasztása a rózsatéri gyülekezet életében, a Lélek szentelésében és az igazság hitében történt hálaadásra indítja a szívünket. Az hogy Ablonczy Dániel, a csatlakozó asszonyok, presbiterek, hívő belmissziós munkatársak evangéliuma által történt ez a dolog személyesen is érint bennünket. **Aki részesedett Krisztus dicsőségéből ennek az elhívó szolgálatnak a során, az a legjobban járt, ennél jobban sehol sem járt volna.**

Ének: 264. Dicséret 2. v. Áldjad őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett ...

Emlékező bizonyágtétel a lelkipásztor Ablonczy Dánielre: Ablonczy Zsoltné Harkai Eszter

Ének: 264. Dicséret 4.v. Áldjad őt, mert az Úr megáldja minden munkádat ...

Ima, Úri ima, Hirdetés:

Ének: 265. Dicséret 6-7.v. Ő benne vesd halálig ...

Áldás